

Arrest

nr. 283 548 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. S. MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 augustus 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. S. MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij is gehuwd met de tweede verzoekende partij. De derde verzoekende partij is de moeder van de eerste verzoekende partij.

Op 2 november 2021 dienen verzoekers in Islamabad een aanvraag in om een visum type D lang verblijf te verkrijgen. De aanvragen maken melding dat verzoekers een visum type D wensen te verkrijgen om een gezinshereniging te doen en om humanitaire redenen. Wat de gezinshereniging betreft, melden de aanvragen dat Z.O. de referentiepersoon is, een in België wonende man, van Belgische nationaliteit.

De aanvragen worden aangevuld met een mail/brief van 28 november 2021 van de advocaat van verzoekers die als titel heeft "aanvraag humanitair visum voor" met vervolgens de namen van verzoekers.

Op 8 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissingen tot weigering van de afgifte van een visum. Deze zijn de bestreden beslissingen die allen een gelijklopende redenering hebben.

De eerste bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekende partij stelt:

"(...)

Betrokkene wenst zich (samen met haar man, A. M. O., haar drie minderjarige kinderen, A. M. O., M. O. en F. en haar moeder, S. P.) te vestigen bij de heer Z. O., (...) en diens gezin. Aangezien zij niet aangeeft welke band ze heeft met de heer Z. kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40bis van de wet van 15.12.1980. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar man, haar drie minderjarige kinderen en haar moeder van wie de humanitaire visa op 08.07.2022 eveneens geweigerd werden.

Betrokkene verklaart dat zij en haar gezin dichte familieleden zijn van de te vervoegen persoon. Noch in de brief van de advocaat noch in haar eigen brief wordt de precieze band tussen betrokkene en de te vervoegen persoon gespecificeerd. Het is dus volstrekt onduidelijk wat hun (familiale) band is. Bovendien wordt er geen enkel bewijsstuk van de vermeende familieband voorgelegd. Bovendien woont de te vervoegen persoon reeds sinds 2007 in België en diens vrouw sinds 2010. Betrokkenen vormen dus reeds sinds vele jaren hun eigen (kern)gezin. Het is niet duidelijk hoeveel broers en zussen betrokkene heeft en waar die zich bevinden. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Het is dus zeer onduidelijk waarom betrokkene een humanitair visum vraagt voor België. Ze verklaart noch bewijst enige vorm van band met België.

Betrokkene verklaart dat zij in 2013 begon te werken in het Hooggerechtshof in Afghanistan als administratief medewerker en dat ze in 2016 werd aangesteld als rechter, dat ze gedurende deze periode eveneens werkte voor de ngo Afghanistan Peace Studies Organization als administratief bediende en dat ze hoofd werd van het project The Advocates For Human Rights' en dat door dit werk haar leven nu in gevaar is. Ten bewijze hiervan legt ze een brief gedateerd op 01.11.2021 van de heer K. S. voor, 3 badges (1 met als uitgiftedatum 25.03.2014, 1 met als uitgiftedatum 05.05.2016 en einddatum 05.05.2019 en als positie: rechter, 1 met als uitgifte datum 09.05.2019 en einddatum 09.05.2022 en als positie 'admin'), een certificaat dat ze een opleiding heeft gevolgd op 28 en 29 augustus 2016 en twee foto's. In de brief van K. S. bevestigt deze dat betrokkene werkte voor de Afghanistan Peace Studies Organization van 2014 tot augustus 2016. Hij verklaart dat door dat werk haar leven nu gevaar loopt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een loutere verklaring en bovendien gaat het over een tewerkstelling van zes jaar geleden. Betrokkene verklaart dat er een IED bomb in haar straat werd geplaatst in 2014, bij het begin van haar tewerkstelling bij APSO, en dat de politie heeft gezegd dat ze gevaar liep. Hiervan legt ze echter

geen enkel bewijs voor. Volgens haar verklaring werkte ze nog twee jaar verder voor deze organisatie en gebeurde er niets meer. Het is onwaarschijnlijk dat haar leven om die reden nu nog in gevaar is nadat ze er reeds verschillende jaren niet meer gewerkt heeft. Betrokkene verklaart dat haar leven in gevaar is omdat ze werkte als vrouwelijke rechter. Ze beschrijft drie aanslagen op het Hooggerechtshof. In onderhavige beslissing wordt niet ontkend dat vrouwelijke rechters van het Hooggerechtshof gevaar lopen in Afghanistan noch dat die aanslagen zijn gebeurd. Betrokkene bewijst echter niet voldoende dat ze daadwerkelijk heeft gewerkt als rechter in het Hooggerechtshof. Er kunnen een paar eigenaardigheden worden opgemerkt aan de door haar voorgelegde badges. Ten eerste merken we op dat op beide badges dezelfde foto wordt gebruikt, dat de barcode dezelfde is en dat er 4 dagen verschil is tussen de einddatum van de ene en de begindatum van de andere. Bovendien is het opmerkelijk dat de eerste badge 'rechter1' vermeldt als haar functie en dat haar functie op de tweede is gewijzigd naar 'admin', terwijl ze in haar verklaring enkel aangeeft dat ze vanaf 2016 werd aangesteld als rechter. Bovendien is het eigenaardig dat men zijn verlopen badge mag behouden in een omgeving waarvan men weet dat die het mikpunt is van aanslagen en dus de veiligheid zeer belangrijk is. Gezien deze vragen kunnen de badges niet worden aangenomen als bewijs voor haar werk als rechter bij het Hooggerechtshof. Betrokkene legt nog een echtscheidingsvonnis voor waarop haar naam staat als 'bijzitter'. Dit vonnis is echter niet voorzien van enige stempel noch zegel en heeft dus ook geen bewijswaarde. Het voorgelegde certificaat van opleiding geeft aan dat ze een opleiding heeft gevolgd in 2016. Dat zegt niets over haar werk noch functie. Ook de voorgelegde foto's hebben geen bewijswaarde aangezien ze niet vergezeld zijn van enige uitleg, noch datum. Gezien bovenstaande wordt er vastgesteld dat betrokkene verklaart dat haar leven gevaar loopt omdat ze werkte als rechter bij het Hooggerechtshof maar dat deze verklaring onvoldoende ondersteund wordt door bewijs. Dit volstaat dus niet om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum.

Betrokkene verklaart nog dat het leven van haar man in gevaar is omdat hij deeltijds werkte als reporter bij radio B. Ze legt een brief, getekend door de eigenaar van de radio, voor waarin staat dat haar man bij radio B. gewerkt heeft van 15.11.1396 (04.02.2018) tot 17.04.1397 (08.07.2018) en een perskaart geldig van 15.11.1399 (05.02.2021) tot 15.11.1402 (04.02.2024). Vooreerst merken we op dat het eigenaardig is dat betrokkene's man een perskaart kreeg voor een periode nadat hij gewerkt heeft bij radio B. Beide stukken kunnen dus niet aangenomen worden als bewijs. Gezien bovenstaande kan er besloten worden dat betrokkene verklaart dat het leven van haar man in gevaar is omdat hij werkte als journalist maar dat deze verklaring onvoldoende ondersteund wordt door bewijs. Deze verklaring volstaat dus niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

Betrokkene verklaart nog dat ze afkomstig is uit een gezin die hoge functies bekleedden in toenmalige Afghaanse regering. Betrokkene geeft hierbij geen enkele concrete uitleg en voegt geen enkel bewijsstuk toe, zodanig dat het hier enkel gaat over een loutere verklaring en dus niet volstaat voor de aflevering van een humanitair visum.

Verder verwijst betrokkene nog naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst. Ze verklaart dat de wereld moet opkomen voor de rechten van de Afghanen en dat België een sleutelrol kan en moet spelen. Ze verwijst naar tal van mensenrechtenschendingen. Ten bewijze hiervan verwijst ze naar verschillende artikels van Amnesty International, het Nieuwsblad, BBC nieuws, UNHCR, Danish Immigration Service, RTL nieuws. In deze legt ze geen enkel bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van diverse artikels volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASQ_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke

actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling.

Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

Betrokkene verklaart verder dat zij in Pakistan in angst leeft. Ook hier verwijst ze naar diverse artikels van UNHCR, Asylum Research Centre, Integrated Regional Information Network. Ook hier kan de opmerking gemaakt worden dat betrokkene in deze geen enkel bewijs voorlegt met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van diverse artikels volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"

De tweede bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoeker stelt:

"(...)

Betrokkene wenst zich (samen met zijn vrouw, S. F., zijn drie minderjarige kinderen, A. M. O., M. O. en F. en zijn schoonmoeder, S. P.) te vestigen bij de heer Z. O., (...) en diens gezin. Aangezien hij niet aangeeft welke band hij heeft met de heer Z. kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40bis van de wet van 15.12.1980. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van zijn vrouw, zijn drie minderjarige kinderen en zijn schoonmoeder van wie de humanitaire visa op 08.07.2022 eveneens geweigerd werden.

Betrokkene verklaart dat hij en zijn gezin dichte familieleden zijn van de te vervoegen persoon. Noch in de brief van de advocaat noch in de brief van zijn vrouw wordt de precieze band tussen betrokkene en de te vervoegen persoon gespecificeerd. Het is dus volstrekt onduidelijk wat hun (familiale) band is. Bovendien wordt er geen enkel bewijsstuk van de vermeende familieband voorgelegd. Bovendien woont de te vervoegen persoon reeds sinds 2007 in België en diens vrouw sinds 2010. Betrokkenen vormen dus reeds sinds vele jaren hun eigen (kern)gezin. Het is niet duidelijk waar betrokkenes ouders zich bevinden. Het

is niet duidelijk hoeveel broers en zussen betrokkene heeft en waar die zich bevinden. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Het is dus zeer onduidelijk waarom betrokkene een humanitair visum vraagt voor België. Hij verklaart noch bewijst enige vorm van band met België.

Betrokkenes vrouw verklaart dat ze in 2013 begon te werken in het Hooggerechtshof in Afghanistan als administratief medewerker en dat ze in 2016 werd aangesteld als rechter, dat ze gedurende deze periode eveneens werkte voor de ngo Afghanistan Peace Studies Organization als administratief bediende en dat ze hoofd werd van het project The Advocates For Human Rights' en dat door dit werk haar leven nu in gevaar is. Ten bewijze hiervan legt betrokkene een brief gedateerd op 01.11.2021 van de heer K.S. voor, 3 badges (1 met als uitgiftedatum 25.03.2014, 1 met als uitgiftedatum 05.05.2016 en einddatum 05.05.2019 en als positie: rechter, 1 met als uitgifte datum 09.05.2019 en einddatum 09.05.2022 en als positie 'admin'), een certificaat dat betrokkenes vrouw een opleiding heeft gevolgd op 28 en 29 augustus 2016 en twee foto's. In de brief van K. S. bevestigt deze dat betrokkenes vrouw werkte voor de Afghanistan Peace Studies Organization van 2014 tot augustus 2016. Hij verklaart dat door dat werk haar leven nu gevaar loopt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een loutere verklaring en bovendien gaat het over een tewerkstelling van zes jaar geleden. Betrokkenes vrouw verklaart dat er een IED bomb in haar straat werd geplaatst in 2014, bij het begin van haar tewerkstelling bij APSO, en dat de politie heeft gezegd dat ze gevaar liep. Hiervan legt betrokkene echter geen enkel bewijs voor. Volgens de verklaring van betrokkenes vrouw werkte ze nog twee jaar verder voor deze organisatie en gebeurde er niets meer. Het is onwaarschijnlijk dat haar leven nu nog in gevaar is nadat ze er reeds verschillende jaren niet meer gewerkt heeft. Betrokkenes vrouw verklaart dat haar leven in gevaar is omdat ze werkte als vrouwelijke rechter. Ze beschrijft drie aanslagen op het Hooggerechtshof. In onderhavige beslissing wordt niet ontkend dat vrouwelijke rechters van het Hooggerechtshof gevaar lopen in Afghanistan noch dat die aanslagen zijn gebeurd. Betrokkenes vrouw bewijst echter niet voldoende dat ze daadwerkelijk heeft gewerkt als rechter in het Hooggerechtshof. Er kunnen een paar eigenaardigheden worden opgemerkt aan de voorgelegde badges. Ten eerste merken we op dat op beide badges dezelfde foto wordt gebruikt, dat de barcode dezelfde is en dat er 4 dagen verschil is tussen de einddatum van de ene en de begindatum van de andere. Bovendien is het opmerkelijk dat de eerste badge 'rechter' vermeldt als haar functie en dat haar functie op de tweede is gewijzigd naar 'admin', terwijl betrokkenes vrouw in haar verklaring enkel aangeeft dat ze vanaf 2016 werd aangesteld als rechter. Bovendien is het eigenaardig dat men zijn verlopen badge mag behouden in een omgeving waarvan men weet dat die het mikpunt is van aanslagen en dus de veiligheid zeer belangrijk is. Gezien deze vragen kunnen de badges niet worden aangenomen als bewijs voor haar werk als rechter bij het Hooggerechtshof. Betrokkenes vrouw legt nog een echtscheidingsvonnis voor waarop haar naam staat als 'bijzitter'. Dit vonnis is echter niet voorzien van enige stempel noch zegel en heeft dus ook geen bewijswaarde. Het voorgelegde certificaat van opleiding geeft aan dat betrokkenes vrouw een opleiding heeft gevolgd in 2016. Dat zegt niets over haar werk noch functie. Ook de voorgelegde foto's hebben geen bewijswaarde aangezien ze niet vergezeld zijn van enige uitleg, noch datum. Gezien bovenstaande wordt er vastgesteld dat betrokkenes vrouw verklaart dat haar leven gevaar loopt omdat ze werkte als rechter bij het Hooggerechtshof maar dat deze verklaring onvoldoende ondersteund wordt door bewijs. Dit volstaat dus niet om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum.

Betrokkenes vrouw verklaart nog dat het leven betrokkene in gevaar is omdat hij deeltijds werkte als reporter bij radio B. Betrokkene legt een brief, getekend door de eigenaar van de radio, voor waarin staat dat hij bij radio B. gewerkt heeft van 15.11.1396 (04.02.2018) tot 17.04.1397 (08.07.2018) en een perskaart geldig van 15.11.1399 (05.02.2021) tot 15.11.1402 (04.02.2024). Vooreerst merken we op dat het eigenaardig is dat betrokkene een perskaart kreeg voor een periode nadat hij gewerkt heeft bij radio B. Beide stukken kunnen dus niet aangenomen worden als bewijs. Gezien bovenstaande kan er besloten worden dat betrokkenes vrouw verklaart dat het leven van betrokkene in gevaar is omdat hij werkte als journalist maar dat deze verklaring onvoldoende ondersteund wordt door bewijs. Deze verklaring volstaat dus niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

Betrokkene verklaart nog dat hij afkomstig is uit een gezin die hoge functies bekleedden in toenmalige Afghaanse regering. Betrokkene geeft hierbij geen enkele concrete uitleg en voegt geen enkel bewijsstuk toe, zodanig dat het hier enkel gaat over een loutere verklaring en dus niet volstaat voor de aflevering van een humanitair visum.

Verder verwijst betrokkene nog naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst. Hij verklaart dat de wereld moet opkomen voor de rechten van de Afghanen en dat België een sleutelrol kan en moet spelen.

Hij verwijst naar tal van mensenrechtenschendingen. Ten bewijze hiervan verwijst hij naar verschillende artikels van Amnesty International, het Nieuwsblad, BBC nieuws, UNHCR, Danish Immigration Service, RTL nieuws. In deze legt ze geen enkel bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van diverse artikels volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling.

Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

Betrokkene verklaart verder dat hij in Pakistan in angst leeft. Ook hier verwijst hij naar diverse artikels van UNHCR, Asylum Research Centre, Integrated Regional Information Network. Ook hier kan de opmerking gemaakt worden dat betrokkene in deze geen enkel bewijs voorlegt met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van diverse artikels volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"

De derde bestreden beslissing in hoofde van derde verzoekende partij stelt:

"(...)

Betrokkene wenst zich (samen met haar dochter, S. F., haar schoonzoon, A. M. O., en haar drie minderjarige kleinkinderen, A. M. O., M. O. en F.) te vestigen bij de heer Z. O., (...) en diens gezin. Aangezien zij niet aangeeft welke band ze heeft met de heer Z. kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40bis van de wet van 15.12.1980. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en

affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar dochter, haar schoonzoon en haar drie minderjarige kleinkinderen van wie de humanitaire visa op 08.07.2022 eveneens geweigerd werden.

Betrokkene wenst zich te vestigen bij de heer Z. O. Ze legt echter niet uit wat haar band is met hem. Het is dus volstrekt onduidelijk wat hun (familiale) band is. Er wordt ook geen enkel bewijsstuk van de (familie)band voorgelegd. Bovendien woont de te vervoegen persoon reeds sinds 2007 in België en diens vrouw sinds 2010. Betrokkenen vormen dus reeds sinds vele jaren hun eigen (kern)gezin. Het is niet duidelijk hoeveel kinderen betrokkene heeft en waar die zich bevinden. Hieruit blijkt dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Het is dus zeer onduidelijk waarom betrokkene een humanitair visum vraagt voor België. Ze verklaart noch bewijst enige vorm van band met België.

Betrokkenes aanvraag bevat geen informatie die wijst op een prangende humanitaire situatie waarbinnen zij zich zou bevinden. Het is enkel in de begeleidende broef van de dochter bij diens aanvraag (59068) dat er naar betrokkene wordt verwezen. Betrokkenes dochter verklaart dat het leven van betrokkene in gevaar is omwille van haar professionele carrière. Betrokkenes dochter verklaart dat zij in 2013 begon te werken in het Hooggerechtshof in Afghanistan als administratief medewerker en dat ze in 2016 werd aangesteld als rechter, dat ze gedurende deze periode eveneens werkte voor de ngo Afghanistan Peace Studies Organization als administratief bediende en dat ze hoofd werd van het project 'The Advocates For Human Rights' en dat door dit werk hun leven nu in gevaar is. Ten bewijze hiervan legt betrokkenes dochter een brief gedateerd op 01.11.2021 van de heer K. S. voor, 3 badges (1 met als uitgiftedatum 25.03.2014, 1 met als uitgiftedatum 05.05.2016 en einddatum 05.05.2019 en als positie: rechter, 1 met als uitgifte datum 09.05.2019 en einddatum 09.05.2022 en als positie 'admin'), een certificaat dat betrokkenes dochter een opleiding heeft gevolgd op 28 en 29 augustus 2016 en twee foto's. In de brief van K. S. bevestigt deze dat betrokkenes dochter werkte voor de Afghanistan Peace Studies Organization van 2014 tot augustus 2016. Hij verklaart dat door dat werk het leven van betrokkenes dochter nu gevaar loopt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een loutere verklaring en bovendien gaat het over een tewerkstelling van zes jaar geleden. Betrokkenes dochter verklaart dat er een IED bomb in haar straat werd geplaatst in 2014, bij het begin van haar tewerkstelling bij APSO, en dat de politie heeft gezegd dat ze gevaar liep. Hiervan legt betrokkenes dochter echter geen enkel bewijs voor. Volgens de verklaring van betrokkenes werkte ze nog twee jaar verder voor deze organisatie en gebeurde er niets meer. Het is onwaarschijnlijk dat het leven van betrokkene en haar dochter nu nog in gevaar is nadat betrokkenes er reeds verschillende jaren niet meer gewerkt heeft. Betrokkenes dochter verklaart dat haar leven in gevaar is omdat ze werkte als vrouwelijke rechter. Ze beschrijft drie aanslagen op het Hooggerechtshof. In onderhavige beslissing wordt niet ontkend dat vrouwelijke rechters van het Hooggerechtshof gevaar lopen in Afghanistan noch dat die aanslagen zijn gebeurd. Betrokkenes dochter bewijst echter niet voldoende dat ze daadwerkelijk heeft gewerkt als rechter in het Hooggerechtshof. Er kunnen een paar eigenaardigheden worden opgemerkt aan de door betrokkenes dochter voorgelegde badges. Ten eerste merken we op dat op beide badges dezelfde foto wordt gebruikt, dat de barcode dezelfde is en dat er 4 dagen verschil is tussen de einddatum van de ene en de begindatum van de andere. Bovendien is het opmerkelijk dat de eerste badge 'rechter' vermeldt als haar functie en dat haar functie op de tweede is gewijzigd naar 'admin', terwijl betrokkenes dochter in haar verklaring enkel aangeeft dat ze vanaf 2016 werd aangesteld als rechter. Bovendien is het eigenaardig dat men zijn verlopen badge mag behouden in een omgeving waarvan men weet dat die het mikpunt is van aanslagen en dus de veiligheid zeer belangrijk is. Gezien deze vragen kunnen de badges niet worden aangenomen als bewijs voor het werk van betrokkenes dochter als rechter bij het Hooggerechtshof. Betrokkenes dochter legt nog een echtscheidingsvonnis voor waarop haar naam staat als 'bijzitter'. Dit vonnis is echter

niet voorzien van enige stempel noch zegel en heeft dus ook geen bewijswaarde. Het voorgelegde certificaat van opleiding geeft aan dat betrokkene dochter een opleiding heeft gevolgd in 2016. Dat zegt niets over haar werk noch functie. Ook de voorgelegde foto's hebben geen bewijswaarde aangezien ze niet vergezeld zijn van enige uitleg, noch datum. Gezien bovenstaande wordt er vastgesteld dat betrokkene moeder verklaart dat haar leven en dat van betrokkene gevaar loopt omdat betrokkene dochter werkte als rechter bij het Hooggerechtshof maar dat deze verklaring onvoldoende ondersteund wordt door bewijs. Dit volstaat dus niet om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

*Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat verzoekers een eerste middel noemen en wat een enig middel is, voeren zij de schending aan van "artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *in* juncto schending artikel 3 en 8 EVRM *in* juncto schending van fair play beginsel"

Hun middel wordt als volgt uiteengezet:

"Verweerder heeft ten onrechte een negatieve beslissing genomen in dit dossier. De redenen die verweerder gebruikt heeft zijn volgende:

Zie de beslissing.

Is deze beslissing door een mens genomen of door een toestel?

Volgens verzoeker door een toestel.

Waarom?

Verzoekster wenst naar de volgende elementen te verwijzen in haar dossier:

Verzoekster werkte als een rechter in Het Hoog Gerechtshof in Afghanistan.

Verzoekster heeft tussen 2014 en 2016 gewerkt voor een NGO APSO - Afghanistan Peace Studies Organization.

Verzoekster werd na een tijdje gepromoveerd tot 'the head of the project T. A. F. H. R. opgericht door de Noorse overheid.

Aan deze samenwerking kwam een einde nadat mijn cliënte benoemd wordt als een rechter in Het Hooggerechtshof.

Verzoekster en haar gezin waren in al die periode een doelwit en ze woonden in angst.

Verzoekster heeft meerdere aanslagen overleefd.

voorbeelden van deze aanslagen zijn:

Een IED bom

Een bom in de werkplaats

*Een gerichte aanval van Taliban tegen mijn cliënte en haar collega's mevrouw A. H. mevrouw Q. Y.
<https://www.bbc.com/news/world-asia-38893926>*

<https://www.bbc.com/news/world-asia-40102903>

<https://www.bbc.com/news/world-asia-55693972>

(zie in het administratief dossier de brief van verzoeker over deze incidenten)

Verzoekster heeft niet opgegeven en heeft tot het laatste moment aangevochten en opgekomen voor de rechten van vrouwen.

Verzoekster wou een voorbeeld zijn voor andere jongen vrouwen, een voorbeeld dat ze kunnen zijn wat ze willen zijn.

De echtgenoot van verzoekster werkte ook als een 'field reporter' in Parwan provincie.

Verzoekers zijn de dichte familieleden van de referentie persoon. Verzoekster wensen zich te herenigen met deze familieleden in België.

De referentie personen zijn de heer Z. en zijn echtgenote - houders van de Nederlandse nationaliteit en ze wonen al jaren met een E kaart in België.

De heer Z. was de uitbater van een benzine station van Total in België en hij is nu bezig om een JUMBO supermarkt in België in franchise te starten.

Verweerder gebruikte nietszeggende argumenten om deze visumaanvraag af te wijzen. Verzoekers willen deze motieven een per een tegenspreken.

Verzoekers zouden niet aangegeven hebben welke band verzoekers met de referentiepersoon hebben.

Verzoekers menen dat ze geen visumaanvraag hebben ingediend om op basis van artikel 40 bis of ter vw naar België te komen.

De verwantschapsband is belangrijk wanneer men een visumaanvraag indient op basis van artikel 40 bis en 40 ter vw.

Deze aanvraag tot humanitair visum is gebaseerd op de vrees tot vervolging van mijn cliënten in het land van herkomst en dit door de machtswijziging in Afghanistan.

Deze aanvraag tot humanitair visum is niet gebaseerd op het feit dat verzoekers volledig ten laste zouden zijn van de referentiepersoon en dat ze niemand meer in Afghanistan zouden hebben.

Verweerder heeft deze aanvraag op een foutieve grond behandeld.

Bij deze aanvraag moet men bewijzen dat hij drager was van een hoge functie in het land van herkomst om door deze functie is hij of ze in de negatieve aandacht is gekomen van de vervolgers.

Verzoekers hebben dit op een voldoende wijze aangetoond dat ze de dragers waren van deze functies en dat mensen zoals ze al vervolgd waren door de Taliban na de machtswijziging.

Een discretionaire bevoegdheid en een bereide appreciatie mogen geen vrije brief zijn om nonsensachtige motivering te gebruiken.

Verweerder verwijst naar artikel 8 EVRM alsof verzoekers zich op dit artikel beroept hebben. Een ander voorbeeld van een knip en plak motivering van andere dossiers (gewone aanvragen tot humanitair visum).

Verweerder verwijst nogmaals naar het feit dat de familieband niet aangetoond is. De referentiepersoon hebben zelfs de retributie van de DVZ betaalt. Verweerder ziet wie de retributie betaald heeft.

Wie betaald nu zoveel geld voor een andere?

De referentie persoon ook meerdere keren geld gestuurd naar Pakistan omdat verzoekers geen geld meer hebben. (Stuk 2)

Alleen de dichte familieleden.

De heer Z. is de neef van de heer A. (patarnele oom).

Verweerder trekt de tewerkstelling van verzoeker bij N. A. - Afghanistan Peace Studies Organization niet in twijfel, maar ze stelt dat dit over een tewerkstelling van 6 jaren geleden.

Dus: niet recent.

Verzoekers menen dat verweerder een punt over het hoofd ziet, nl. dat de machtswijziging pas in augustus 2021 plaatsvond en dat verzoekers meteen gevlucht zijn naar Pakistan.

De recentheid van de tewerkstelling en hierdoor de vervolging is op een amateuristische wijze beoordeeld door verweerder.

Verweerder denkt dat de Taliban alleen mensen vervolgen die op het moment van de machtswijziging voor de buitenlandse organisaties gewerkt hebben.

Uw Raad ziet hoe kortzichtig verweerder in dit geval te werkging.

Verweerder stelt verder dat verzoeker niet voldoende bewezen heeft dat ze als rechter gewerkt heeft voor het Hooggerechtshof.

Verweerder gebruikt het woord 'niet voldoende'.

Verweerder gebruikt niet het woord 'helemaal niet'.

Dit is een indicatie dat verweerder wel enig geloof hecht aan deze tewerkstelling.

Verweerder verwijst naar zogezegde eigenaardigheid in de badges van verzoekster.

Waarom dezelfde foto's?

Dezelfde barcode

4 dagen verschil is tussen de einddatum van de ene en de begindatum van de andere.

Waarom heeft ze haar oude badge bij?

Het vonnis heeft geen stempel en handtekening

Verzoekster meent dat het niet verplicht was om bij de vernieuwing van hun badge een nieuwe foto te trekken.

Verzoekster weet niet of beide badges dezelfde barcode hebben. Als ja, dan weet verzoeker ook niet of dit iets abnormaal is.

Wat betreft de 4 dagen verschil: Verzoekster meent dat dit is iets zeer normaal. 4 dagen verschil is geen negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling.

Wat betreft het woord Admin: Verzoekster stelt dat het gerechtshof dit op dat moment zo besloten heeft om zo de veiligheid van de rechters niet in gevaar te brengen.

Wat betreft in het bezit te zijn van de oude badge: Verzoeker meent dat in Afghanistan niet de gewoonte is om de oude badge in te trekken, alvorens een nieuwe af te leveren.

In België worden de oude advocaten kaarten van de advocaten ook niet ingetrokken wanneer ze een nieuwe krijgen.

Door deze advocaten kaarten mogen de advocaten zonder gefouilleerd te worden de rechtbanken binnenstappen, terwijl andere mensen gefouilleerd worden.

Uw Raad ziet dat verweerder een beetje wereldvreemd is en geen voeling heeft met de werkelijkheid.

Wat betreft het vonnis: verzoekster meent dat ze geen recht heeft om een kopie van de getekende versie van een vonnis in haar bezit te hebben.

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de voorgelegde foto's over de tewerkstelling van verzoekers.

De enige wat verweerder stelt dat deze foto's geen datum hebben en ze zijn niet vergezeld van een woord uitleg.

Verzoekster meent dat ze foto's voorgelegd heeft over haar werk en geen foto's over haar activiteiten in de vrijetijd.

Het eigenaardigste argument van verweerder is het volgende:

Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat ze op zijn minst een begin van persoonlijke bewijs dit te leveren.

Verzoekster meent dat voldoende bewijzen en uitleg verschaft heeft over haar tewerkstelling en vrees.

Wat verweerder verwacht is het volgende: Ga terug naar Afghanistan en als de Taliban u vermoord dan stuur ons een foto van uw dood lichaam. Wij zullen dan aan uw ziel een humanitair visum afleveren.

Zelfs de onredelijkheid heeft haar grenzen!!!

Verweerder heeft gewoon nagelaten om dit op een zorgvuldige wijze te onderzoeken.

Wat betreft de tewerkstelling van haar echtgenoot: Verzoeker meent dat verweerder nagelaten heeft om rekening te houden met de voorgelegde bewijzen over deze tewerkstelling.

Verzoekster wenst te verwijzen naar de landeninfo die haar raadsman in zijn begeleidende brief gebruikt heeft.

Verzoekster wenst ook te verwijzen naar de hieronder staan de landeninfo:

De situatie van vrouw is hartverscheurend in Kaboel.

Ter staving van de situatie van vrouwen wenst ze te verwijzen naar de volgende landeninformatie:

9 June 2022 / ICC - International Crisis Group

Afghanistan

Article on the situation in Kabul since the Taliban takeover in August 2021

A Short Visit to the Taliban's Tense and Quiet Capital (Special or Analytical Report, English)

This time, I didn't see a single woman showing her hair and I saw remarkably few women in general. The biggest gatherings of women were crowds of beggars asking for handouts at bakeries. The scene looked nothing like the rollicking Kabul of previous years, so different from surrounding villages that it was nicknamed the "Kabubble".

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2074416/our-journev-afghanistan-9vi22.pdf>

Situation of women after the Taliban takeover

Last update: April 2022

The position of women and girls in Afghanistan is characterised by deeply engrained attitudes, strong cultural beliefs and societal structures that reinforce discrimination. Gender-based human rights violations are common. In their first press conference after the takeover, the Taliban announced that 'women are a key part of society and we are guaranteeing all their rights within the limits of Islam'.

13 However, it was not clarified or elaborated what the Taliban

considered those limits to be [Security September 2021, 1.1.2; Country Focus 2022, 1.4, 2.3]. There were reports indicating local divergence in implementing Islamic rule and official policy. For example, in some areas of southern Afghanistan, more conservative social policies reflecting more conservative norms were reported, although conservative traditions impacted the public life even before the Taliban takeover. It was also reported that Taliban fighters seemingly acted on their own initiative in implementing Sharia law and their reactions to behaviour perceived as noncompliant with Taliban moral and religious norms seemed to differ. On one hand, there have been Taliban leadership's assurances that people could resume their daily lives. A Taliban handbook outlined a 'gentler approach' for dealing with persons who did not follow Taliban's interpretation of Sharia law, for example with regard to dress codes for women. On the other hand, women were reportedly stopped and harassed by Taliban fighters for leaving their homes without a male relative or not wearing a burqa [Country Focus 2022, 1.4, 2.1].

On 3 December, the Taliban released a decree on women's rights, setting out rules governing marriage and women's ownership. The decree stated that women should not be considered as 'property' or be forced into marriage, but the decree did not address women's access to work or education

The Ministry for the Promotion of Virtue and Prevention of Vice reportedly also issued on 26 December 2021 a guidance saying that women should not be offered transport of more than 45 miles (72 kilometres) if unaccompanied by a close male relative and calling on drivers to not offer rides to women that are not wearing hijab [Country Focus 2022, Introduction

Women and girls continue to suffer from gender-based violence across Afghanistan. In general, violence against women and girls is a pervasive problem, regardless of the ethnic group. Even before the Taliban takeover, the implementation and awareness of the Elimination of Violence Against Women law (EVAW) was described as limited. Perpetrators of attacks against women continued to enjoy impunity [Criminal law and customary justice, 1.4]. During the previous conflict, the Taliban exacted punishments such as lashings and executions against women based on their justice system [Criminal law and customary justice, 1.8; State structure, 3.3.1.]. In an incident on 4 August 2021 in the village of Samar Qandian,

Balkh, the Taliban reportedly killed a young woman for wearing tight clothing and not being accompanied by a male relative [Security September 2021, 2.5]. According to a report, there was some degree of geographic variability in the functioning of the Taliban's shadow courts, especially for women and in processing more sensitive issues [Country Focus 2022, 1.5]. Large segments of the Afghan society deem domestic violence, such as wife battery, acceptable; and while rape is punishable under law, marital rape is not addressed. Women

Already before the Taliban takeover, women's access to justice, courts, and legal assistance for gender-based violence was generally limited. Women who pressed charges were stigmatised and distrusted. Female victims of domestic violence and sexual abuse did not seek legal assistance either due to lack of awareness about their rights or due to the fear of being returned to their families or the perpetrators. The few reported cases on violent incidents against women were not investigated, or women had to withdraw their complaints due to pressure. Often mediation was used instead of a legal recourse to resolve the complaints. If the perpetrator was not the husband, women victims of sexual violence, abuse or rape could also be at risk of punishment for zina [Society-based targeting, 3.5, 3.8.1, 3.8.4; State Structure, 3.3.1; Criminal law and, customary justice, 1.2; Key socio-economic indicators 2017, 3.8],

Marriage in Afghanistan operates on a spectrum from choice to force. Coerced marriage, especially of girls and women, is a frequent occurrence in Afghanistan [Key socio-economic indicators 2017, 4.1; Society-based targeting, 3.4].

Traditional marriage practices are common and can often create or lead to situations of forced marriage and violence against women. Such common practices include:

https://www.ecoi.net/en/file/local/207221_2/202_2_04_Countrv_Guidance_Afghanistan_ENL0.pdf

Heeft verweerder dit rapport gelezen?
Blijkbaar niet.

12 April 2022 / USDOS - US Department of State

Afghanistan

Annual report on human rights in 2021

2021 Country Report on Human Rights Practices: Afghanistan (Periodical Report, English)

Older and married women reported it was more difficult for them than for younger, single women to find jobs. Women who worked reported they encountered insults, sexual harassment, lack of transportation, and an absence of day-care facilities. Gender-based violence escalated with targeted killings of high-profile women in the public sector. Salary discrimination existed in the private sector.

<https://www.ecoi.net/en/document/2071122.html>

21 March 2022 | HRW - Human Rights Watch

Afghanistan

Report on promoting access to education for girls and women

Four Ways to Support Girls' Access to Education in Afghanistan; Lessons for donors from Afghan students, teachers, and principals (Media Report, English)

However, with the Taliban's return to power, the families were worried about Taliban soldiers taking away young single women, so they married them off. There wasn't even a ceremony. They summoned the grooms to take the hands of their brides and start their lives." The girls were no longer allowed to study. [...] A teacher explained: At the beginning of the Taliban's return, there was a rumor that they'd take away young widows and single women and marry them to their soldiers. That rumor scared a lot of families. Because of honor issues, the families did not even wait to see if it was true or not.

<https://www.ecoi.net/en/document/2069883.html>

7 February 2022 | BAM F - Federal Office for Migration and Refugees (Germany)

Afghanistan

Report on the situation of women

Länderreport 48; Afghanistan: Die Situation von Frauen, 1996 - 2022 (Stand: 01/2022) (Special or Analytical Report, German)

Dies wurde jedoch in einem neuen Strafgesetzbuch nicht wieder aufgenommen. 50 Alleinstehende Frauen hatten de facto keine Rechte, da Frauen meist als Besitz ihrer Väter oder Ehemänner angesehen wurden. Dies war besonders ein Problem für Witwen. 2017 wurde die Anzahl der Witwen in Afghanistan auf 2,5 Millionen geschätzt. 51 2.2.

https://www.ecoi.net/en/file/local/2069072/Deutschland_Bundesamt_f%C3%BCr_Migration_und_Fl%C3%BCchtlinge%2C_Afghanistan_-_Die_Situation_von_Frauen%2C_1996-2022%2C_01.01.2022.%28L%C3%A4nderreport_48%29.pdf

20 January 2022 / Asyls (Author), ARC - Asylum Research Centre (Author), Clifford Chance (Author)

Afghanistan

COI collection, updated weekly

Afghanistan: COI Repository [1st September 2021 - 19th January 2022] (Special or Analytical Report, English)

126 What is the position for unmarried/single women without a male support network? 127 What is the position for single mothers without a male support network? 127 This COI Repository is intended as background reference material to assist in case preparation. [...] It should not be submitted directly, in its entirety or in isolation as evidence to decision-makers in asylum applications or appeals. 127 What is the position for unmarried/single women without a male support network? What is the position for single

mothers without a male support network? [...] After her husband's death she had fought her in-laws for custody of her daughter and won, thanks to the rights she had under Afghan civil law - which state that single women can keep their children if they can provide for them financially. Now, with her city in Taliban hands, Raihana was alone.

https://www.ecoi.net/en/file/local/20671_11/afQhanistancoirepositorv_01.09.2021_-19.01.2022.pdf

November 2021 / AI - Amnesty International

Afghanistan

Collection of statements of 16 Afghan women on their situation (activists; former politicians and Judges; doctors; sportswoman; aid worker; other persons)

"They are the revolution"; Afghan women fighting for their future under the Taliban rule [ASA 11/4968/2021] (Special or Analytical Report, English)

I am a single woman and the only breadwinner of the family. When I cannot work, I cannot support my children and my life is doomed. Right now, there are no work opportunities for women in any organizations or institutions. My elder daughter who used to go to university has no right to study anymore. These factors have affected and shadowed my life.

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2064494/ASAn49682021ENGLISH.pdf>

Dit betekent dat verzoekster nooit meer onderwijs kan volgen.

Dit betekent dat verzoekster nooit mag werken.

Dit betekent dat verzoekster nooit naar buiten mag gaan.

De beslissing van verweerder komt op een eeuwige veroordeling tot thuisblijven neer.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft.

De handeling van verweerder is in dit zin een schending van artikel 3 van het EVRM.

Dat dit middel gegrond is."

2.2. Verzoekers geven een uiteenzetting van de door eerste verzoekster uitgeoefende werkzaamheden als rechter in het Hooggerechtshof in Afghanistan. Zij stelt in die periode een doelwit te zijn geweest, in angst te hebben gewoond en meerdere aanslagen overleefd te hebben. Zij stelt tot op het laatste moment te zijn opgekomen voor de rechten van de vrouw in Afghanistan. Tweede verzoeker werkte als "field reporter" in de provincie Parwan. Verzoekers beweren dichte familie te zijn van de referentiepersoon, van Nederlandse nationaliteit, met wie zij zich in België wensen te herenigen. Zij stellen geen visumaanvraag te hebben ingediend op basis van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvragen van het humanitair visum is gebaseerd op de vrees tot vervolging in Afghanistan t.g.v. de machtswijziging. De aanvraag zou op een foutieve grond behandeld zijn. Eerste verzoekende partij stelt op voldoende wijze te hebben aangetoond, als drager van een hoge functie in het land van herkomst, in een negatieve aandacht gekomen te zijn. Verzoekers zijn na de machtswijziging in augustus 2021 meteen naar Pakistan gevlucht. Zij verwijten de verwerende partij, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissingen, een beetje wereldvreemd te zijn en geen voeling met de werkelijkheid te hebben en dat de motivering "nonsens" is. Zij hebben voldoende bewijzen verschaft over de tewerkstelling van de eerste verzoekende partij en haar vrees en stellen dat de verwerende partij verwacht dat zij teruggaat naar Afghanistan en als de Taliban haar vermoordt dat zij daarvan een foto van haar dood lichaam opsturen waarna dan een humanitair visum zal worden afgeleverd. Zij verwijzen naar landeninfo om de hartverscheurende situatie van de vrouw in Kaboel aan te tonen die er nooit meer onderwijs mag volgen, nooit meer mag werken en nooit meer naar buiten mag gaan, wat neerkomt op een eeuwige veroordeling.

Verzoekers stellen dat zij de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet vroegen en beschouwen de motieven van de bestreden beslissingen als zijnde knip- en plakwerk. In het kader van artikel 3 van het EVRM verwijzen zij naar landeninformatie die ten dele wordt geciteerd.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissingen geven duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels: de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, zodat de beslissingen zijn gemotiveerd in rechte. De verzoekende partijen hadden hun aanvraag ook ingediend op grond van gezinshereniging, in tegendeel met wat zij beweren zodat in de bestreden beslissingen ook wordt uitgelegd waarom artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

De bestreden beslissingen gaan uitvoerig in op de humanitaire redenen en bespreken de voorgelegde bewijsstukken. De gemachtigde heeft dit ook toegelicht door in te gaan op alle voorgelegde stukken en te duiden waarom die stukken voor hem niet volstaan om aan te tonen dat voldaan is aan de vereisten van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Voorts stellen de bestreden beslissingen dat de aard van de familieband met de referentiepersoon niet wordt aangegeven zodat niet op de gezinsherenigingsaanvraag kan worden ingegaan en geen voordeel, voortvloeiend uit artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan worden gegeven.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de redenen van de bestreden beslissingen kennen en begrijpen vermits zij deze in detail bespreken. Het doel van de formele motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.4.1. Verzoekers bekritiseren de bestreden beslissingen inhoudelijk en voeren aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Deze wordt onderzocht in het licht van volgende bepalingen:

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 13, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. De Raad mag in het kader van zijn wettigheidscontrole zijn eigen beoordeling niet in de plaats stellen van deze van de verwerende partij

2.4.2. Verzoekers verwijzen naar de door de eerste verzoekende partij verricht werk bij de ngo A., dit in de periode 2014 tot 2016, om te wijzen op het gevaar dat zij lopen in het herkomstland Afghanistan en een bomaanslag (IED bom).

De bestreden beslissingen ontkennen dit gegeven niet, maar wijzen erop dat: *“In de brief van K. S. bevestigt deze dat betrokkene werkte voor de Afghanistan Peace Studies Organization van 2014 tot augustus 2016. Hij verklaart dat door dat werk haar leven nu gevaar loopt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een loutere verklaring en bovendien gaat het over een tewerkstelling van zes jaar geleden. Betrokkene verklaart dat er een IED bomb in haar straat werd geplaatst in 2014, bij het begin van haar tewerkstelling bij APSO, en dat de politie heeft gezegd dat ze gevaar liep. Hiervan legt ze echter geen enkel bewijs voor. Volgens haar verklaring werkte ze nog twee jaar verder voor deze organisatie en gebeurde er niets meer. Het is onwaarschijnlijk dat haar leven om die reden nu nog in gevaar is nadat ze er reeds verschillende jaren niet meer gewerkt heeft.”*

Gelet op het gegeven dat de aanslag in 2014 is gebeurd en dat de eerste verzoekende partij haar werkzaamheden stopzette in 2016, zes jaren voor het indienen van een visumaanvraag, is de redenering in de bestreden beslissingen niet kennelijk onredelijk en zijn deze aanleidingen correct beoordeeld. Verzoekers slagen er niet in deze motieven te weerleggen.

Verzoekers stellen terecht in het verzoekschrift dat de tewerkstelling dateert van voor de machtswijziging in Afghanistan maar verzoekers tonen niet concreet aan hoe deze vroegere tewerkstelling, ruim voor de machtsovername, nog van invloed zou zijn in de huidige situatie, daargelaten de vraag of de huidige machtsnemers op de hoogte zijn van dit gegeven.

2.4.3. Verzoekers bekritiseren de motieven die de werkzaamheden van de eerste verzoekende partij als rechter in vraag stellen. In essentie stellen de bestreden beslissingen dat het bewijs hiervan niet afdoende is:

“Betrokkene bewijst echter niet voldoende dat ze daadwerkelijk heeft gewerkt als rechter in het Hooggerechtshof.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de volgende stukken voorlegden ten bewijze van het beroep als rechter bij het Hooggerechtshof van de eerste verzoekende partij met betrekking tot de motieven die verzoekers bekritiseren:

- 2 badges met dezelfde foto's en vier dagen verschil in tijdsspanne met gebruik van het woord “admin” op de ene en het gebruik van het woord “rechter” op de andere;
- Bijgebracht vonnis door eerste verzoekende partij, uitgesproken zonder stempels of handtekening;
- Foto's.

2.4.3.1. Wat de bijgebrachte badges betreft, kan de Raad de volgende redenering van de verzoekers volgen:

“Verzoekster meent dat het niet verplicht was om bij de vernieuwing van hun badge een nieuwe foto te trekken.

Verzoekster weet niet of beide badges dezelfde barcode hebben. Als ja, dan weet verzoeker ook niet of dit iets abnormaal is.

(...)4 dagen verschil is geen negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling.(...)

*Wat betreft in het bezit te zijn van de oude badge: Verzoeker meent dat in Afghanistan niet de gewoonte is om de oude badge in te trekken, alvorens een nieuwe af te leveren.
(...)"*

Het bezit op zich van twee badges zelfs met een klein verschil tussen de data lijkt niet abnormaal. Wel tonen verzoekers geenszins aan dat het Hooggerechtshof op de badges, uitgegeven in 2019, het woord "admin" zou gebruikt hebben om de veiligheid te bewaren voor de rechters. Dit is een loutere bewering door zelfs geen begin van bewijs gestaafd.

In elk geval is deze kritiek gericht op een overtollig motief nu een badge op zich, waarvan alleen kaartjes worden voorgelegd, niet kan aantonen dat de eerste verzoekende partij de functie van rechter uitoefende.

De kritiek op de motieven die verband houden met de "badges" en de "kaartjes" is bijgevolg niet dienstig.

2.4.3.2. Hiermee hangt de kritiek samen die verzoekers leveren op de bijgebrachte foto's van de eerste verzoekende partij, die werkgerelateerd zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat de foto's deze zijn die teruggevonden kunnen worden op de badges en/of kaartjes. Het betreft enkel pasfoto's zonder werkgerelateerde kledij zodat de bestreden beslissingen correct vermelden dat deze niet voldoende zijn om de tewerkstelling van de eerste verzoekende partij als rechter aan te tonen. Zoals de bestreden beslissingen correct opmerken, kan geen bewijswaarde worden toegekend aan foto's waaruit de data niet blijken en die worden overhandigd zonder enige uitleg.

2.4.3.3. Voorts zijn de motieven in de bestreden beslissingen omtrent het voorgelegde echtscheidingsvonnis, uitgesproken door de eerste verzoekende partij als bijzitter, niet kennelijk onredelijk. De bijgebrachte kopie van dat vonnis heeft geen stempels en heeft geen handtekeningen. De Raad ziet niet in hoe een niet ondertekend document haar echtheid en authenticiteit kan aantonen.

Ook de volgende stelling van verzoekers: *"Wat betreft het vonnis: verzoekster meent dat ze geen recht heeft om een kopie van de getekende versie van een vonnis in haar bezit te hebben."*, is een loutere bewering en doet niets af aan het gegeven dat bij gebreke aan handtekeningen dergelijk stuk dan ook geen bewijswaarde heeft.

2.4.3.4. Verzoekers verwijzen naar volgende bronnen om aan te duiden dat er gerichte aanslagen aan de eerste verzoekende partij en haar collega's zijn geweest.

*"<https://www.bbc.com/news/world-asia-38893926>
<https://www.bbc.com/news/world-asia-40102903>
<https://www.bbc.com/news/world-asia-55693972>"*

De bestreden beslissingen stellen correct:

"Ten bewijze hiervan verwijst ze naar verschillende artikels van Amnesty International, het Nieuwsblad, BBC nieuws, UNHCR, Danish Immigration Service, RTL nieuws. In deze legt ze geen enkel bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient te leveren. Het louter inroepen van diverse artikels volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum."

De eerste bron handelt over een bomaanslag op een parkeerruimte nabij het Hooggerechtshof zonder dat blijkt dat deze gericht was op de rechters van het Hooggerechtshof. De tweede bron bevat een rapport, hoofdzakelijk handelend over de bijstand die slachtoffers kunnen krijgen en vermeldt nergens de naam van de verzoekers.

De derde bron, zoals de Raad deze thans kan raadplegen, handelt over vrouwelijke rechters die zijn doodgeschoten en dateert van 17 januari 2021, voor de machtsovername en vermeldt geen namen. Omdat de eerste verzoekende partij niet heeft aangetoond rechter te zijn bij het Hooggerechtshof en gelet op de algemene aard van de informatie, daterend voor de machtsovername van de Taliban, zijn deze bronnen niet van aard de conclusie van de bestreden beslissingen te wijzigen.

2.4.3.5. Verzoekers menen dat geen rekening is gehouden met de tewerkstelling van tweede verzoekende partij.

Deze grief is niet ernstig.

De verwerende partij heeft wel degelijk rekening gehouden met de voorgelegde stukken die verband houden met de tewerkstelling van de tweede verzoeker:

“Betrokkene verklaart nog dat het leven van haar man in gevaar is omdat hij deeltijds werkte als reporter bij radio B. Ze legt een brief, getekend door de eigenaar van de radio, voor waarin staat dat haar man bij radio B. gewerkt heeft van 15.11.1396 (04.02.2018) tot 17.04.1397 (08.07.2018) en een perskaart geldig van 15.11.1399 (05.02.2021) tot 15.11.1402 (04.02.2024). Vooreerst merken we op dat het eigenaardig is dat betrokkene een perskaart kreeg voor een periode nadat hij gewerkt heeft bij radio B. Beide stukken kunnen dus niet aangenomen worden als bewijs. Gezien bovenstaande kan er besloten worden dat betrokkene verklaart dat het leven van haar man in gevaar is omdat hij werkte als journalist maar dat deze verklaring onvoldoende ondersteund wordt door bewijs. Deze verklaring volstaat dus niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.”

Door het tegendeel voor te houden, worden deze motieven niet weerlegd.

2.4.3.6. Voor het overige maken verzoekers in het verzoekschrift tal van verwijten en geven zij kritiek op de handelwijze van de verwerende partij en niet op de argumenten van de bestreden beslissingen zelf. In die mate zijn die onderdelen van het middel onontvankelijk (RvS 2 juli 2004, nr. 133.477; RvS 2 juli 2004, nr. 133.474).

Met het voorgaande tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissingen werden genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissingen dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

2.4.4. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde kritiek die verband houdt met de gezinsherenigingsaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen enkele uitleg hebben gegeven over de familieband met het familielid dat zij wensen te vervoegen. Thans voor het eerst in het verzoekschrift stellen zij dat het om een neef gaat en diens werk in België. Met wat verzoekers niet meedeelden, kon de verwerende partij uiteraard geen rekening houden. Thans houden verzoekers voor geen visumaanvraag te hebben ingediend om gezinshereniging te verkrijgen. Deze stelling gaat in tegen de aanvragen die zich in het administratief dossier bevinden.

Desalniettemin stellen zij dat de familieband is aangetoond omdat de referentiepersoon de retributie heeft betaald voor de Dienst Vreemdelingenzaken en aan hen gelden heeft overgemaakt in Pakistan, waar zij thans verblijven. Met dit argument tonen verzoekers niet aan dat zij uitlegden welke soort van familieband zij hebben met de referentiepersoon. Ook met deze argumentatie maken verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

De Raad vermoedt dat, in het licht van deze voorgaanden, verzoekers de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren. Verzoekers zijn tegenstrijdig door dit aan te voeren met hun stelling dat zij geen visum hebben aangevraagd in het licht van een gezinshereniging.

Zij laten na op precieze wijze te verduidelijken op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden is.

De volgende vaststellingen in de bestreden beslissingen worden niet weerlegd:

“Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar man, haar drie minderjarige kinderen en haar moeder van wie de humanitaire visa op 08.07.2022 eveneens geweigerd werden.

Betrokkene verklaart dat zij en haar gezin dichte familieleden zijn van de te vervoegen persoon. Noch in de brief van de advocaat noch in haar eigen brief wordt de precieze band tussen betrokkene en de te vervoegen persoon gespecificeerd. Het is dus volstrekt onduidelijk wat hun (familiale) band is. Bovendien wordt er geen enkel bewijsstuk van de vermeende familieband voorgelegd. Bovendien woont de te vervoegen persoon reeds sinds 2007 in België en diens vrouw sinds 2010. Betrokkenen vormen dus reeds sinds vele jaren hun eigen (kern)gezin. Het is niet duidelijk hoeveel broers en zussen betrokkene heeft en waar die zich bevinden.”

Deze volstaan om het aspect gezinsherenigingsaanvraag af te wijzen.

De Raad wijst erop dat er slechts sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verwanten indien een bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. *In casu* wordt dit echter niet aangetoond en ook niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen.

2.5. Tot slot wijzen verzoekers op de situatie van de vrouw in Afghanistan, met verwijzing naar landeninformatie die deels wordt geciteerd. Deze landeninformatie (pagina's 6 tot en met 10) dateert hoofdzakelijk vanaf november 2021 en vooral 2022, en is dus recent.

De Raad vermoedt dat verzoekers met deze verwijzingen de schending van artikel 3 van het EVRM willen aantonen.

De Raad merkt in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, 5 maart 2020, *M.N. e.a. t. België*) bevestigde dat een schending van artikel 3 van het EVRM in een gebied dat buiten de territoriale controle van België ligt, in beginsel buiten de rechtsmacht van België valt.

De Raad wijst erop dat waar verzoekers, die zich in Afghanistan bevonden en thans in Pakistan, en dus niet in België, zich beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 1 van het EVRM duidelijk stelt dat de jurisdictionele bevoegdheid van een staat in essentie territoriaal is. Op dit principe erkent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens twee uitzonderingen, met name omstandigheden van *"state agent authority and control"* en *"effective control over an area"* (zie *Al Skeini and Others v. the United Kingdom [GC]*, no. 55721/07, §§ 130-141, ECHR 2011). In onderhavige zaak doen geen van beide uitzonderingen zich voor. Immers staan verzoekers in Afghanistan/Pakistan niet onder de controle en het gezag van de Belgische overheid (cf. EHRM, *M.N. and others against Belgium*, 35599/18, van 5 mei 2020 (GK)). Artikel 3 van het EVRM kan voorts niet worden opgevat als zou het een grenzeloze verplichting inhouden voor een staat om toegang te verlenen tot haar grondgebied aan een individu die dreigt een behandeling, strijdig met artikel 3 van het EVRM, te ondergaan, ongeacht waar dit individu zich in de wereld bevindt (zie EHRM, *Abdul Wahab KHAN v. the United Kingdom*, no. 11987/11, §§ 24-27).

Gelet op het voorgaande kan de verwijzing naar de landeninformatie niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.6. In het kopje van het middel voeren verzoekers de schending aan van het *"fair play-beginsel"*.

Het beginsel van de *fair play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Dit beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de *"fair play"* doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoekers hebben geen gegronde grief aangevoerd en tonen geen oneerlijke gedraging in hoofde van het bestuur aan.

Ook de schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN